

Мада је посвећен сасвим другом питању, почећу овај текст чињеницом која на први поглед нема везе са тим питањем. Наиме, свима нам је добро познато да су НАТО и ЕУ (једном ријечју Запад) крајем деведесетих година 20. вијека извршили злочин против мира агресијом на тадашњу СР Југославију, након чега је дошло до окупације и отимања Косова и Метохије, а потом и до разарања те државе.

Те злочиначке активности довешће и до менталног разарања становништва, прије свега српске популације, због чега угледни британски аналитичар др Маркус Пападопулос с правом констатује да је: „Још од свргавања Слободана Милошевића, које је Запад оркестрирао кроз Отпор, Србија држава клијент Запада, посебно под контролом Америке, Британије, Европске уније и НАТО-а. Сходно томе, председнике и премијере, заједно са другим високим позицијама моћи, у Србији бирају западни господари земље. Запад – САД, Велика Британија, ЕУ и НАТО – продро је у све аспекте живота у Србији, као и у Црној Гори, укључујући политику, економију, државну службу, медије, академију, војску и цркву.“

Ово својеврсно материјално и ментално руинирање српског народа, извршено најприје агресијом НАТО-а, а потом и индоктринацијом по обрасцу Запада, биће својеврсни знак Алији Изетбеговићу да се 1998. године као тадашњи члан Предсједништва БиХ обрати захтјевом Уставном суду БиХ за оцјену уставности појединих одредаба Устава Републике Српске (који захтјев је био ништа друго до захтјев за деконструкцију Српске), те да убрзо затим у интервјуу сарајевском дневном листу „Аваз“ отворено призна следеће: „За одлуку (којом ће се усвојити тај Изетбеговићев захтјев – моја опаска) нам је потребно пет гласова, три странца ће највјероватније да гласају за нас, што значи да ћемо да имамо у најгорем случају пет гласова.“

